

Arrest

nr. 40 972 van 29 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. LENELLE, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 16 januari 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 30 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 december 2009 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Vlorë. In 1994 zou u zijn gehuwd met I.(...), met wie u drie zonen kreeg. In 2004 zou u erachter zijn gekomen dat uw echtgenoot er een andere vrouw op nahield. U zou hierdoor een zware depressie hebben gekregen. Vanaf 2004 zou u hiervoor medische bijstand hebben gekregen. Eind 2006 zou uw echtgenoot jullie echtelijke woning in Vlorë hebben verkocht om een nieuw huis in Tirana te kopen. U zou begin 2007 in uw ouderlijke woning in Vlorë zijn ingetrokken. Begin 2007 zou uw echtgenoot definitief bij zijn nieuwe gezin in Tirana zijn ingetrokken. Een procedure tot echtscheiding zouden jullie evenwel niet hebben ingezet. Uw echtgenoot zou af en toe u en uw zonen zijn komen opzoeken. In 2005 zou bij uw oudste zoon, D.(...) I.(...), een groeistoornis zijn vastgesteld. Hij zou te veel vrouwelijke hormonen produceren. U en uw echtgenoot zouden hem in Albanië en in Italië hebben laten onderzoeken. Op 3 juni 2007 zouden jullie uit Italië, waar jullie waren geweest met D.(...) voor medische onderzoeken, naar Albanië zijn teruggekeerd. Uw echtgenoot zou op 7 juni 2007 naar uw huis zijn gekomen en u hebben meegedeeld dat hij een betere arts voor uw zoon had gevonden. Hij zou om zijn reispaspoort en uw reispaspoort hebben gevraagd met de melding dat hij een medisch visum voor jullie zou regelen om verzorging in het buitenland voor D.(...) te krijgen. Nadat u hem de documenten overhandigde zou hij uw zoon, D.(...), hebben meegenomen. Gedurende tien dagen zou u tevergeefs hebben geprobeerd uw echtgenoot telefonisch te bereiken. Na tien dagen zou de nieuwe partner van uw echtgenoot de telefoon hebben opgenomen en u hebben uitgescholden. Uw echtgenoot zou u eveneens hebben gesproken en u hebben meegedeeld dat jullie zoon D.(...) in Frankrijk was. Sinds juni 2007 zou u uw zoon D.(...) niet meer hebben gezien of gesproken. U diende geen klacht in wegens ontvoering omdat u bang was uitgelachen te worden omwille van de gezondheidsproblemen van uw zoon. In september 2007 zou uw echtgenoot zijn andere zonen zijn komen opzoeken. Het bezoek zou op een ruzie zijn uitgedraaid omdat uw echtgenoot niet wilde preciseren waar uw zoon, D.(...), zich bevond. Tijdens de ruzie zou uw echtgenoot u hebben willen duwen maar uw zoon, M.(...), die tussenbeide kwam, hebben geraakt. Uw zoon zou aan zijn oor zijn verwond geraakt en zou hiervoor in een ziekenhuis zijn behandeld. U zou na dit incident naar de politie zijn geweest om aangifte wegens slagen te doen. De politie zou het incident hebben geminimaliseerd. In oktober 2007 zou u uw echtgenoot hebben opgebeld om alsnog informatie over uw zoon D.(...) te bekomen. Uw echtgenoot zou u hebben toegesnuwd hem niet meer lastig te vallen en hebben herhaald dat u, indien uw zoon wilde zien, naar Frankrijk moest gaan. U zou een poging hebben ondernomen een nieuw paspoort aan te vragen, maar men zou u hebben gevraagd uw oud paspoort binnen te brengen, hetgeen u niet kon omdat dit zich bij uw echtgenoot bevond. U vroeg uiteindelijk geen paspoort aan omdat u vijfhonderd euro moest betalen voor een nieuw paspoort. In juli 2008 zou u een advocaat onder de arm hebben genomen en naar de rechtbank zijn gestapt omdat u wilde scheiden van uw echtgenoot en alimentatie wilde krijgen. Uiteindelijk zou u op aanraden van uw advocaat enkel alimentatie hebben proberen afdwingen. Uw echtgenoot zou niet op de eerste zitting zijn verschenen, waardoor de procedure afsprong. U zou verder geen andere pogingen hebben ondernomen om alsnog een echtscheidingsprocedure op te starten. U vernam dat u, om te kunnen scheiden, eerst duizend euro aan smeergeld aan een rechter zou moeten betalen. Omdat u uw oudste zoon, D.(...), miste, zou u eind oktober 2008 zijn begonnen met het voorbereiden van uw reis naar België. U zou via een vrouwenorganisatie, Vatra, die u hielp met de verwerking van uw problemen, u hebben laten informeren dat België of Nederland, waar u een asielaanvraag kon indienen, een goed land was voor mensen met problemen zoals uw zoon. U meent immers dat uw zoon D.(...), omdat zijn lichaam een teveel aan vrouwelijke hormonen produceert en hij graag hoge hakken en lippenstift droeg, homoseksueel is. Omdat u hebt gehoord dat België een goede houding heeft ten overstaan van homoseksuelen zou u, wanneer u uw zoon zou terugvinden, hem in België een betere toekomst willen geven. Uw broer in Italië zou u aan de nodige financiële middelen hebben geholpen om uw reis naar België te betalen. Rond 12 januari 2009 zou u met een smokkelaar vanuit Vlorë met een taxi naar Saranda zijn gereisd. Vanuit Saranda zou u een bus naar Konispol hebben genomen. De grens tussen Albanië en Griekenland zou u te voet illegaal hebben overgestoken. Vanuit Griekenland zou u een boot naar Italië hebben genomen, waar u in een vrachtwagen plaatsnam. Met die vrachtwagen zou u met uw twee minderjarige zonen en een smokkelaar tot Antwerpen zijn gereden. Uw smokkelaar zou u in Antwerpen op een trein naar Brussel hebben gezet, waar u op 16 januari 2009 zou zijn aangekomen. Diezelfde dag heeft u een asielaanvraag ingediend. In april 2009 zou u een verklaring hebben afgelegd bij de politie van Manhay over uw problemen in Albanië en de ontvoering van uw zoon, Dario, door zijn vader. Tevens zou u het bureau "Service Tracing" hebben ingeschakeld om uw zoon terug te vinden. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte (d.d 31/10/2008), de geboorteaktes van uw drie zonen, D.(...), M.(...) en D.(...) I.(...) (d.d 31/10/2008), medische attesten van uw zoon D.(...), opgesteld in Italië, twee internetartikelen over homoseksualiteit in Albanië, een internetartikel over corruptie, een internetartikel over algemene problemen in Albanië, een kopie van uw verklaringen tegenover de politie van Manhay m.b.t uw zoon, D.(...) I.(...), (d.d 06/04/2009) en een attest van het bureau Service Tracing van het

Département Accueil des Demandeurs d'asile (d.d 29/07/2009). Na uw gehoor stuurde u voorschriften voor medicatie die u in Albanië nam voor uw depressie en een brief van het Rode Kruis in Manhay waarin wordt verklaard dat u regelmatig naar hun medisch bureau komt en dat men u een psychiater in Namen en een psycholoog heeft aangewezen om u op te volgen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u Albanië te hebben verlaten om uw zoon, D.(...)I.(...), die in juni 2007 door uw echtgenoot zou zijn meegenomen en waarvan u sindsdien geen enkel bericht meer hebt, terug te vinden. U zou van uw echtgenoot hebben vernomen dat uw zoon zich in Frankrijk bevindt. Uw beslissing om in België een asielaanvraag in te dienen, zou ingegeven zijn door leden van een vrouwenorganisatie, Vatra, die beweerden dat homoseksuelen in België beter worden aanvaard. U meent dat uw zoon door een hormonale afwijking homoseksueel is (gehoorverslag Commissariaat-generaal pp. 5, 6, 8, 10, 11). De door u ingeroepen parentale ontvoering van uw zoon situeert zich vooreerst op het gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) vlak en ressorteert als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u voor de ontvoering van uw zoon geen of onvoldoende beroep kon doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Albanië. U verklaarde geen problemen te hebben gehad met uw autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 11). Er kan inzake de door u aangehaalde ontvoering van uw minderjarige zoon D.(...) redelijkerwijze aangenomen worden dat u alle mogelijke stappen onderneemt om uw zoon op te sporen en om uw veiligheid en die van uw kinderen te garanderen. U diende echter geen klacht in tegen uw echtgenoot. U verklaarde dat u nooit van plan was of van plan bent de door u uiteengezette problemen bij de Albanese autoriteiten kenbaar te maken uit angst uitgelachen te worden, uit vrees dat uw zaak niet serieus zal genomen worden en omdat homo's in Albanië niet worden aanvaard. Voorts wenst u evenmin klacht neer te leggen omdat u meent dat uw echtgenoot handelde met goede bedoelingen; hij wilde immers niet dat jullie zoon in Albanië werd uitgelachen (gehoor CGVS pp. 6, 11, 12). Deze verklaring voor uw nalatigheid kan bezwaarlijk als afdoende worden weerhouden. Het indienen van een klacht houdt in dergelijke gevallen immers specifiek een verzoek tot hulp en bescherming in. Dat de politie uw klacht over een uit de hand gelopen echtelijke ruzie, waarbij uw zoon M.(...) werd verwond, geminimaliseerd zou hebben, is op zich niet voldoende om te concluderen dat een eventuele klacht inzake de ontvoering van uw zoon of andere toekomstige klacht(en) niet in overweging of niet ernstig zouden worden genomen door uw autoriteiten. Bovendien liet u na zich te wenden tot andere (hogere) autoriteiten om de nalatigheid van de lokale politie om uw klacht tegen uw echtgenoot over de slagen aan uw zoon aan te klagen. Zo had u nochtans de mogelijkheid om het onrecht aan te klagen bij de ombudsman. U liet dit evenwel na te doen, volgens u omdat u zou ontslagen worden mocht u klacht indienen (gehoor CGVS p. 13). U werkte echter als verkoopster in een interieurzaak en gaf privé-les Italiaans (gehoor CGVS p. 7), zodat deze verklaring weinig ter zake doet.

Bovenal dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat uw zoon D.(...), op wiens vermoedelijke homoseksualiteit u uw asielaanvraag baseert, in België verblijft. U verklaarde zelf dat uw echtgenoot u vertelde dat uw zoon zich in Frankrijk bevindt. In werkelijkheid weet u echter sinds 7 juni 2007 niet waar en in welke omstandigheden uw zoon zich bevindt, en aldus evenmin of hij enige verblijfsstatus in een EU-land bezit (gehoor CGVS p. 5 ev.).

Aangaande de door u geschetste problemen met uw echtgenoot, met name het feit dat uw echtgenoot u bedroog, hij geen alimentatie wilde betalen voor uw kinderen en niet officieel van u wil scheiden (gehoor CGVS pp. 2-4, 6), dient gesteld dat deze problemen van familiale en gemeenrechtelijke aard zijn. Deze problemen ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder criteria inzake subsidiaire bescherming. Bovendien stelde u zelf dat u na een eenmalige poging om van uw echtgenoot alimentatiegeld voor jullie kinderen te verkrijgen, verder geen pogingen heeft ondernomen om alsnog deze procedure verder te zetten of een nieuwe echtscheidingsprocedure aan te vangen (gehoor CGVS p. 4). U stelde zelfs nooit de echtbreuk van uw echtgenoot te hebben ingeroepen als motief voor een aanvraag tot de echtscheiding. U verklaarde enkel dat u daar niet aan had gedacht en dat u niet genoeg geïnteresseerd was in de echtscheiding. U zou de procedure immers enkel hebben opgestart om alimentatie af te dwingen voor uw kinderen (gehoor CGVS p. 4). Uw verklaring dat u medewerkers van de rechtbank, inclusief de rechter, zou moeten omkopen om een echtscheiding te verkrijgen, berust niet op een concrete en objectieve basis (gehoor CGVS pp. 4, 12, 13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Albanese overheid de voorbije jaren reeds diverse stappen heeft ondernomen om de ordediensten efficiënter te doen functioneren, onder

meer door de strijd aan te binden met de interne corruptie, en dat zij sinds meerdere jaren, in samenwerking met onder andere de Europese Unie, ernstige inspanningen levert en daadwerkelijk vooruitgang boekt bij het bestrijden van corruptie, georganiseerde misdaad en mensenhandel. U heeft aldus niet op overtuigende wijze aangetoond dat u bij een eventuele terugkeer naar Albanië geen hulp of bescherming van de Albanese autoriteiten zou kunnen afdwingen voor de door u gevreesde problemen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw drie zonen kunnen enkel uw identiteit, uw nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van de betrokkenen staven. Deze staan hier niet ter discussie. De medische attesten voor uw zoon D.(...) kunnen uw verklaringen staven dat uw zoon werd behandeld in Albanië en Italië voor zijn medische problemen. Over uw medische problemen (uw depressie naar aanleiding van uw echtelijke problemen), waarvoor u medische attesten uit Albanië en van het Rode Kruis in Manhay neerlegde na uw gehoor op het Commissariaat-generaal, dient opgemerkt te worden dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Uit de door u neergelegde artikelen over homoseksualiteit in Albanië en de problemen met corruptie blijkt dat de Albanese autoriteiten de aangehaalde problemen onderkennen en het mogelijke doen om deze problemen stap voor stap aan te pakken. Uit deze documenten kan evenwel ten aanzien van u geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. De documenten over de zoektocht naar uw zoon, D.(...)I.(...), kunnen enkel aantonen dat u zijn verdwijning in België heeft aangegeven, maar werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen over uw nalatigheid zich tot uw eigen autoriteiten te wenden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

In een eerste middelonderdeel meent verzoekster dat zij wel degelijk een goede verklaring heeft gegeven voor het feit dat zij geen beroep heeft gedaan op de bescherming van de autoriteiten in Albanië, namelijk omdat zij vreesde ontslagen te worden en aldus inkomsten te verliezen en niet meer in het levensonderhoud van haarzelf en de kinderen te kunnen voorzien. Zij zou niet au sérieux genomen worden door de autoriteiten wanneer zij een klacht zou indienen, gelet op de grote discriminatie die nog bestaat ten aanzien van homoseksuelen, zowel in het privéleven, maar ook door de overheden in de behandeling van klachten die te maken hebben met homoseksuelen, wat wordt bevestigd door objectieve informatie. Zij stelt voorts dat het wel degelijk van belang is dat zij zich schaamt over haar problemen, omdat de perceptie van de mensen wel degelijk een invloed kan hebben op haar bron van inkomsten. Klanten in de interieurzaak kunnen worden afgeschrikt om naar de zaak te komen, als zij weten dat haar zoon homoseksueel is, gelet op het grote taboe dat er nog steeds op rust. Zij stelt verder dat haar bestaande cliënten voor privélessen Italiaans geen beroep meer zouden doen op haar diensten, omdat zij zich niet kunnen verzoenen met de homoseksuele geaardheid van haar zoon. Zij kan ook problemen krijgen om nieuwe klanten te werven omwille van de maatschappelijke discriminatie en de vooroordelen die nog bestaan in de Albanese samenleving. Verzoekster stelt voorts dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op deze motivering en er niet betwist wordt dat homoseksualiteit in Albanië nog steeds niet wordt aanvaard noch au sérieux genomen, hoewel veel informatie over homo's in Albanië bevestigen dat er nog steeds discriminatie en vervolgingen zijn van homoseksuelen en dat de overheden, wanneer het homoseksuelen betreft niet altijd even efficiënt optreden, hetgeen bovendien een feit van algemene bekendheid betreft. Verzoekster kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing waar deze de ouderlijke ontvoering van haar zoon situeert op gemeenrechtelijk en strafrechtelijk vlak waardoor deze als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of bepalingen inzake subsidiaire bescherming zou ressorteren. Zij kan immers

worden beschouwd als iemand die behoort tot een sociale groep. Verzoekster verwijst hiertoe naar de definitie die hieraan wordt gegeven door het UNHCR en naar een artikel uit het Tijdschrift Vreemdelingenrecht waarin wordt beschreven dat er soms wordt geoordeeld dat vrouwen die de sociale gewoonten van hun land overtreden niet omwille van hun geslacht vervolgd worden, maar omwille van politieke of religieuze overtuigingen, omdat deze handelingen in essentie van politieke aard zijn. Verzoekster wijst er tevens op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds vrouwen heeft erkend die bepaald geweld of indirecte vervolging door familieleden hadden ingeroepen of de in het land geldende sociale normen hadden overschreven, waardoor hen het statuut van vluchteling werd toegekend. Verzoekster meent tevens dat naast de hoedanigheid van *“vrouw zijn”*, wat een seksegerelateerde vervolgingsgrond is, ook de homoseksualiteit van haar zoon in aanmerking dient te worden genomen. Het voormeld artikel uit het Tijdschrift Vreemdelingenrecht stelt eveneens dat er sprake moet zijn van een gegronde vrees voor vervolging, wat enkel door een individueel onderzoek van de asielaanvraag kan worden uitgemaakt. In dit opzicht onderstreept verzoekster dat er niet wordt getwijfeld aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Het voormeld artikel bepaalt ook dat een belangrijke voorwaarde is dat de betrokkene niet kan rekenen op de bescherming van zijn of haar autoriteiten, hetzij omdat deze niet willen of kunnen optreden, hetzij omdat deze het gedrag dat aanleiding geeft tot vervolging tolereren of aanmoedigen. Er wordt ook gesteld dat een derde ook als vervolgende partij kan optreden op voorwaarde dat de zojuist genoemde voorwaarde ingevuld is. Gelet op het bovenstaande meent verzoekster dan ook dat er niet zomaar kan worden gesteld dat de door haar aangehaalde problemen niet zouden ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag en zich louter zouden situeren op het gemeenrechtelijk of strafrechtelijk vlak. Verzoekster heeft immers omwille van haar vrouw-zijn niet dezelfde mogelijkheden heeft om een bescherming in te roepen van de overheden, gelet op de wijdverspreide corruptie in Albanië en de minderwaardige positie die de vrouw nog altijd heeft in de Albanese gemeenschap, maar zeker en in hoofdorde, gelet op de homoseksualiteit van haar zoon, wat nog steeds wordt beschouwd als iets onaanvaardbaars en wat kan aanleiding geven tot discriminatie en gebrek aan bescherming door de overheden, wat zeer dikwijls het geval is, zoals de hierboven vermelde informatie bevestigt. Bovendien werpt verzoekster op dat de bestreden beslissing nalaat om te verifiëren wat de algemeen bekende informatie hierover vermeldt en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat om na te gaan wat de effectieve mogelijkheden van bescherming zouden zijn van verzoekster in het geval, wanneer zij klacht zou neerleggen en alle elementen omtrent haar problemen zou meedelen aan de Albanese overheden, inclusief het probleem van de homoseksualiteit van haar zoon. Verzoekster benadrukt dat het algemeen geweten is dat de Albanese maatschappij een mannenmaatschappij is waarvan de waarden grotendeels worden bepaald door de islam. Door verschillende betrouwbare bronnen wordt bevestigd dat vrouwen een ondergeschikte plaats in de maatschappij hebben en dat zij niet de gepaste bescherming krijgen in conflicten tegen hun echtgenoot, of er nu al geweld bij komt kijken of niet. Verzoekster verwijst naar een verslag van de UK Home Office waaruit blijkt dat onvoldoende gevolg wordt gegeven aan klachten ingediend door vrouwen omwille van geweld of klachten ingediend tegen hun echtgenoten omdat de overheden dit bestempelen als privé-kwesties. Volgens verzoekster kan er zeer duidelijk worden gesteld dat vrouwen die in Albanië worden geconfronteerd met strafbaar gedrag van hun (ex)-echtgenoten, een gebrek aan bescherming door de overheden ervaren en dit enkel en alleen omdat ze vrouwen zijn die als minderwaardig worden beschouwd. Daar komt nog bij dat haar zoon een operatie wilde ondergaan om een vrouw te worden en hij als homoseksueel wordt beschouwd, wat een groep van mensen is in Albanië die nog altijd worden gediscrimineerd en niet getolereerd omwille van hun geaardheid. Verzoekster verwijst hiervoor eveneens naar publieke informatie die zij bij haar verzoekschrift voegt. Volgens verzoekster is het nogal logisch dat zij kan vrezen, gelet op deze informatie die bevestigt dat er sprake is van discriminatie en onvoldoende bescherming van vrouwen en homoseksuelen in Albanië, dat zij geen efficiënte bescherming zal krijgen van de Albanese overheden. Volgens verzoekster moet het dossier worden teruggestuurd naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek omdat niet werd nagegaan of verzoekster kan worden beschouwd als deel uitmakend van een sociale groep, gelet op haar vrouw-zijn, die bepaalde sociale norm overtreedt en ingaat tegen taboes, maar ook gelet op de homoseksualiteit van haar zoon, zijnde een essentieel element in dit dossier, vermits verder onderzoek niet kan worden gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door het gebrek aan onderzoeksbevoegdheid.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoekster in op de verblijfplaats van haar zoon. Verzoekster weet niet waar haar zoon is en ziet niet goed in waarom dit een negatieve impact heeft op de beoordeling van haar asielaanvraag.

In een derde middelonderdeel geeft verzoekster met betrekking tot de echtscheidingsprocedure tegen haar echtgenoot aan dat er sprake is van corruptie. Het feit dat er nog steeds inspanningen gebeuren, zelfs in samenwerking met de Europese Unie, toont juist aan dat er nog steeds een probleem is van corruptie, want anders zou er geen samenwerking nodig zijn met de Europese Unie. Verzoekster stelt

voorts dat het inderdaad zo is dat er dergelijke inspanningen gebeuren door de Albanese autoriteiten, maar dit betekent nog niet dat de corruptie volledig zou uitgebannen zijn, wat ook niet wordt aangetoond door de informatie die in het administratief dossier zit. Zij meent dat haar verklaringen niet in strijd zijn met de informatie vervat in het administratief dossier en er helemaal niet wordt aangetoond dat haar verklaringen niet zouden berusten op waarheid. Het is volgens verzoekster algemeen gekend dat Albanië de voorbije jaren één van de meest corrupte landen was in Europa en dat er nog steeds veel inspanningen moeten worden geleverd om uit die problemen te geraken, zodat er niet kan worden beweerd dat de verklaringen van verzoekster als zou zij de rechter en de medewerkers van de rechtbank hebben moeten omkopen, niet zouden kunnen overeenstemmen met de werkelijkheid.

2.2. De Raad ziet niet in hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet genomen werd op basis van dit artikel, maar daarentegen is gesteund op artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet volgens de bevoegdheid die aan de Commissaris-generaal werd toegekend in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel zal derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden beoordeeld.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.5. Verzoekster gaf initieel aan dat haar ex-echtgenoot haar zoon ontvoerd heeft en deze, naar zij vermoedt, naar Frankrijk heeft gebracht (stuk 16, vragenlijst DVZ, 29/01/2009, p. 2-3). Daarnaast stelt zij dat zij niet naar Albanië kan terugkeren wegens de ziekte van haar zoon, waarbij zij later verder toelicht dat dit de vermeende homoseksuele geaardheid van haar zoon betreft (stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/11/2009, p. 5, 6, 8, 10). Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster dient daarbij aan te tonen dat er in *haren hoofde* feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag *"a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)".* De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, ook wat de ernst en de aard van de schendingen betreft. De door verzoekster aangegeven redenen om haar land te verlaten, zijnde haar zoon terug te vinden na de ontvoering van deze laatste door haar ex-echtgenoot, vallen als dusdanig niet onder een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

2.6. Verzoeksters discours over *"het vrouw-zijn"*, over vrouwen die de gewoonten van hun land overtreden, over bepaald geweld of indirecte vervolging door familieleden, over het omwille van haar *"vrouw-zijn"* niet dezelfde mogelijkheden hebben om bescherming in te roepen van de overheden gelet

op de wijsverspreide corruptie in Albanië en de minderwaardige positie die de vrouw nog altijd heeft in de Albanese gemeenschap, doet in eerste instantie niets af aan bovenstaande vaststelling. Verzoekster werkt haar bewering dat zij tot de groep van vrouwen die de gewoonten van hun land overtreden of die onder bepaald geweld of indirecte vervolging door familieleden lijden, geenszins uit. Daargelaten de vraag of verzoekster behoort tot een sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin, wijst het louter behoren tot die bepaalde sociale groep nog niet automatisch op vervolging. De asielzoeker moet immers steeds een gegronde vrees voor vervolging aantonen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep volstrekt irrelevant.

2.7. De vrees voor vervolging omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag opgesomde redenen dient bovendien *van persoonlijke aard* te zijn. Verzoekster werpt de vermeende homoseksuele geaardheid van haar zoon op als obstakel waarom zij niet naar Albanië kan terugkeren. Dit getuigt niet van een *persoonlijke* vrees voor vervolging. Zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds toelichtte in de bestreden beslissing, blijkt uit niets dat haar zoon, op wiens beweerde homoseksualiteit verzoekster haar asielaanvraag eveneens baseert, in België verblijft. Verzoekster weet niet waar en in welke omstandigheden haar zoon zich bevindt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/11/2009, p. 5). Het kan niet worden ingezien hoe de vermeende homoseksualiteit van haar zoon verzoekster zou verhinderen naar Albanië terug te keren.

2.8. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster de homoseksuele geaardheid van haar zoon weinig aannemelijk maakt. Zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het gehoor reeds aangaf, zijn hormonale problemen en stoornissen bij opgroeiende kinderen één zaak en is homoseksualiteit een andere zaak. Verzoekster deelde bij het gehoor mee dat haar zoon graag hoge hakken droeg, lippenstift uitprobeerde en dat de artsen haar vertelden dat hij meer vrouwelijke hormonen aanmaakte dan mannelijke (stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/11/2009, p. 10), waaruit zij afleidde dat hij homoseksueel is. Deze verklaring getuigt van weinig realiteitszin en overtuigt niet. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters zoon op het ogenblik van de beweerde ontvoering pas 12 à 13 jaar oud was. Verzoekster verklaarde immers dat haar zoon ten tijde van het gehoor 15 jaar oud was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/11/2009, p. 7), en de ontvoering volgens haar verklaringen in juni 2007 had plaatsgevonden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/11/2009, p. 5). De medische attesten die verzoekster van haar zoon neerlegt wijzen bovendien enkel op problemen van hormonale aard. De Raad kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verzoekster de hormonale problemen van haar tienerzoon louter uit opportunistische overwegingen aangrijpt teneinde onder het Vluchtelingenverdrag te ressorteren. Dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift bijkomend de ongestaafde bewering aanvoert dat haar zoon een operatie wilde ondergaan om een vrouw te worden tart dan ook de verbeelding en kan geenszins als een ernstig verweer worden beschouwd.

2.9. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift informatie omtrent homoseksualiteit, biseksualiteit en transgenderproblematiek in Albanië alsmede over de positie van de vrouw aldaar. Een verwijzing naar algemene artikelen volstaat evenwel niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.10. Gelet op het voorgaande kan verzoekster evenmin de vermeende homoseksualiteit van haar zoon aanvoeren teneinde aannemelijk te maken dat zij geen beroep kon of wilde doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten indien aangenomen zou kunnen worden dat de door verzoekster ingeroepen "*vervolging*" toch verband zouden houden met één van de criteria van het vluchtelingenverdrag (quod non). Verzoekster diende geen klacht in bij de Albanese autoriteiten naar aanleiding van de ontvoering van haar zoon omdat zij vreesde te worden uitgelachen en haar job te verliezen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 09/11/2009, p. 12, 13), hetgeen niet aantoonde dat de overheid in haar land van herkomst onwillig zou zijn bescherming te verlenen en al evenmin dat dit het geval is omwille van haar "*vrouw-zijn*". Waar verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing nalaat om te verifiëren wat de algemeen bekende informatie hierover vermeldt en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nalaat om na te gaan wat de effectieve mogelijkheden van bescherming zouden zijn wanneer zij klacht zou neerleggen en aan de Albanese overheden alles, inclusief het probleem van de homoseksualiteit van haar zoon, zou meedelen, gaat zij eraan voorbij dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf berust. De asielzoeker dient in de mate van het mogelijke elementen aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.11. De door verzoekster geschetste problemen met haar echtgenoot, met name het feit dat hij haar bedroog, hij geen alimentatie wilde betalen voor haar kinderen en niet officieel van haar wilde scheiden, zijn, zoals de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht aanhaalde, problemen van familiale en gemeenrechtelijke aard en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Deze problemen zijn bovendien onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd.

2.12. Uit het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk successen worden geboekt door de Albanese overheid in de strijd tegen de corruptie vanwege de overheid (stuk 20, Landeninformatie, US Department of State, 2008 Human Rights Report: Albania). Verzoeksters loutere bewering dat er weliswaar inspanningen gebeuren, maar dat dit niet betekent dat de corruptie volledig verdwenen is, is niet van aard om aannemelijk te maken dat in haar geval geen bescherming zou kunnen worden geboden. In artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet wordt het volgende bepaald: *“Bescherming (...) wordt in het algemeen geboden wordt wanneer (...) redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade (worden getroffen), onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en wanneer verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft”*. Verzoekster toont het tegendeel geenszins aan.

2.13. De Raad wijst verzoekster er op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoeksters asielaanvraag. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of de artikelen 48/3 of 48/5 van de Vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 maart 2010 door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN